

at omdanne Folkekirkens Bøger til Civilstandsregistre eller — som man med et mere dansklydende Navn har kaldt dem — Sognebøger. Fordelen ved en saadan Ordning er øjensynlig. Den vil være den, at de for det borgerlige Samfund saa vigtige Oplysninger om Fødsler, Dødsfald og Ægteskaber — aldeles bortset fra de paa-gældende Personers Forhold til de forskellige Trossamfund —, vil findes registrerede paa eet Sted under Hovedansvar af een Person i hvert Sogn i Landet. Den eneste Undtagelse fra denne Regel findes i Lovforslagets § 9, hvor det mosaiske Trossamfund i København med Hensyn til Registrering af Fødsler, Dødsfald og Ægteskaber stilles lige med et Sogn ellers i Landet. At der ved Gennemførelsen af Lovforslagets Bestemmelser tillige vil kunne skaffes et langt sikrere og paalideligere Grundlag for Befolkningsstatistikken, er indlysende, og derfor er det meget naturligt, for ikke at sige selvfølgeligt, at Statistisk Bureau meget stærkt ønsker den her foreslaede Ordning, naar man paa Grund af de dermed forbundne store Udgifter ikke tør tage et saa afgørende Skridt som at indføre den i de fleste andre Lande gennemførte Ordning, at de her omhandlede Registreringer af Fødsler henlægges til borgerlige Institutioner og ganske adskilles fra Kirkebøgenes Førelse. Ligesom Lovforslaget, som bemærket, frembyder meget store Fordele, saaledes maa det selvfølgelig ogsaa paa den anden Side paa-lægge nye Byrder til enkelte Sider. Det er en given Ting, at Anmeldelsespligten maa skærpes, naar man skal være sikker paa, at de Registré, der føres, ere nøjagtige og fuldstændige. De, der ere Medlemmer af de anerkendte kristne Trossamfund udenfor Folkekirken, nemlig det romersk-katolske, det reformerte og Metodisterne, ville faa den nye Pligt at anmelde Fødsler til Sognepræsten paa Stedet, medens de tidligere kun have behøvet at anmelde dem til deres egen Præst. Det forekommer mig imidlertid, at den Byrde, der derved lægges paa den enkelte, ikke kan siges at være saa tung, at man behøver at ængstes. I § 2 indskræpes denne Pligt med Hensyn til Anmeldelse af Fødsler til Sognepræsten, og der foreskrives, hvem der skal have denne For-

pligtelse. Den paahviler først og fremmest for ægtefødte Børns Vedkommende Faderen, hvis han er til Stede, men ellers, saavel som naar Barnet er født udenfor Ægteskab, Moderen eller, staar der, „de myndige Personer, der høre til hendes Husstand, eller hos hvem hun har Ophold“. — Det forekommer mig, at denne Regel ikke er udtømmende, idet det kan tænkes, at en Moder, der har født, og som selvfølgelig ikke er i Stand til at foretage Anmeldelsen personlig inden 3 Dage efter Fødselen, ofte i sin Husstand ikke har nogen myndig Person, som kan gøre det for hende, selv om hun har en selvstændig Husstand. I saa Henseende maa jeg tilstaa, at jeg synes, den Regel, som fandtes i Forordningen om Daaben af 1828, i Virkeligheden var mere udtømmende og naturlig, skønt dens Form er lidt antikveret. Der stod nemlig, at Anmeldelsen skulde foretages af Moderen eller „dem, som ere om hende og besørge de Anliggender, som denne, formedelst sin Tilstand, ikke selv kan besørge“. Det er muligt, at det kan synes noget strængt, at den, som gaar en Barselkvinde til Haande, ogsaa skal have denne Forpligtelse. Men hvis man holder sig til Lovforslagets Udtryk i Stedet for, vil man faa mange Tilfælde, hvor i Virkeligheden ingen kan siges at have Forpligtelse til at udføre Anmeldelsen. Jeg gaar nemlig som sagt ud fra, at Moderen mange Gange under disse Omstændigheder ikke kan gøres ansvarlig for, at Anmeldelsen ikke finder Sted. — Men naar det skal nævnes, hvor Lovens Byrder særlig ville komme til at mærkes, maa jeg tilstaa, at jeg synes, at Byrderne særlig komme til at paahvile Præsterne. Der skaffes dem i de her foreslaede Bestemmelser et ikke saa lidt forøget Arbejde. De skulle ifølge § 1 modtage Fødselsanmeldelser, indføre dem i Kirkebøgerne og foretage Udskrifter med Hensyn til det til Kirkebøgerne anmeldte; ifølge § 5 skal den Præst, i hvis Sogn et Dødsfald indtræffer, medens den afdøde kun har haft midlertidigt Ophold i Sognet, inden en Uge sende en Melding om Dødsfaldet til Hjemstedssognets Præst. Det vil langt fra altid falde let, eftersom det under mange Omstændigheder ikke vil være givet, hvor den afdøde Person har Hjemstedssogn; og